

SCÉNÁŘ

ALENA DOKULILOVÁ

Dobrý den, připravili jsme si rozhovor s paní Alenou Dokulilovou, která zažila 2. světovou válku, na kterou jsme se při rozhovoru zaměřili.

Když byla paní Alena malá na jejich zahradě u domu byly Němci a později i Rusové.

1:03-1:17: *“Bydleli jsme tam. Vždy tam přijeli vojáci a měli tam kuchyň. Prvně tam byli Němci a potom přijeli Rusi no a vařili tam na dvoře.”*

Toto nám řekla paní Alena při rozhovoru o partizánech.

3:45-4:34: *“Přišli partizáni potom, to bylo na zelené čtvrtce. Já jsem byla v sokole. V deset hodin nás propustila, já že půjdu dom. Já jsem se bála a teď jsem letěla k té bráně a tam stála nějaká paní. Měla takovej baloňák, odhrnula ho a měla navěšený takový granáty.”*

5:43-5:57: *“Najednou se dveře otevřeli a flinta: “Kde je telefon?” Děda povídá tam naproti. Ta oni tam vltli do kanceláře a přestříhali dráty.”*

6:19-6:38: *“Chtěli na bábičce rádionku, že má klobouk, a že nemůže chodit v klobouku, tak aby mu našla nějakou rádionku. Tak šla hledat rádionku.”*

6:48-7:10: *“To ti byla takový dvě ohromný nádrže a plný lihu a oni to měli druhej den vyvážet na nádraží a posílat to někam pryč do továrny a oni to t partizáni věděli, a tak šli a vypustili to, aby prej Rusové nedělali ostudu.”*

Na školu má mnoho krásných a zajímavých vzpomínek, ale tato nás zaujala nejvíce.

0:14-1:04: *“Na němčinu jsme měli pana učitele Němce. Když jsme šli do školy tak jsme museli zdravít ho pravou rukou, zdvihnout pravou ruku. Já jsem šla s kamarádkou a teď jsem si neuvědomila, že v té pravý ruce mám aktovku, a tak jsem zvedla levou a on mě chytl postavil mě ke škole a jak chodili děcka do školy, tak já jsem musela furt zvedat pravou ruku a děcka se mně chechtaly.”*